

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/305/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898640
Dátum vydania rozhodnutia:	16.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898640.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého T. M., nar. 1X. februára XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7/A, dieťa rodičov: matky - Y. X., t.č. bytom U. - R., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Mgr.Peter Serina, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Poľnohospodárska 10, 821 07 Bratislava, IČO: 36 858 510, v mene ktorej koná Mgr. Peter Serina, konateľ, a otca - T. M., bytom J., zastúpeného JUDr. Miroslavom Mydlom, advokátom so sídlom Sama Chalupku 2, 071 01 Michalovce, o návrhu matky na zvýšenie výživného a návrhu otca na zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 20 P 117/2013, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. februára 2015 sp. zn. 11 CoP 418/2014 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 3. júla 2014 č.k. 20 P 117/2013-312 zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletému T. M., nar. XX. februára XXXX z doterajšej sumy 50,- € na sumu 130,- € mesačne od 1. augusta 2012, ktorú je povinný platiť vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred k rukám matky. Otcovi uložil povinnosť zaplatiť zročné výživné za obdobie od 1. augusta 2012 do 30. júna 2014 v celkovej sume 1.840,- € k rukám matky maloletého v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku súd prvého stupňa návrh matky zamietol. Návrh otca zamietol. Rozsudok Okresného súdu Michalovce č.k. 4 P 115/2010-18 z 26. októbra 2010 v časti o výživnom na maloletého Václava zmenil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že dokazovaním mal za preukázané, že návrh matky je podaný dôvodne a tak návrhu vyhovel čiastočne a zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletému na 130,- € mesačne od 1. augusta 2012, t.j. odkedy matka začala bývať v Bratislave, čím sa jej zvýšili náklady nielen s bývaním, ale aj so zabezpečením stravy a ostatných potrieb maloletého. Takto určenú výšku výživného považoval súd prvého stupňa v súčasnom období za primeranú jednak veku a odôvodneným potrebám maloletého, ale aj pomerom zisteným na strane oboch rodičov. Uviedol, že otec nepreukázal svoju zdravotnú,

odbornú alebo inú neschopnosť zadovážiť si dostatočný príjem na to, aby si svoju vyživovaciu povinnosť mohol riadne plniť a neprenášal ju na druhého rodiča, v danom prípade na matku. Do úvahy zobral predovšetkým nepriaznivý zdravotný stav maloletého, ktorý je nemenný a vyžaduje opakované hospitalizácie a s tým spojené operácie. Poukázal na skutočnosť, že matka sa nemôže zamestnať v riadnom pracovnom pomere a to predovšetkým pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav maloletého, čo aj riadne preukázala, no aj napriek tejto skutočnosti sa snaží zvýšiť si svoj príjem a otec túto snahu nepreukázal.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom z 10. februára 2015 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa postupoval v prejednávanej veci vecne správne. Vychádzajúc z okolností zistených vykonaným dokazovaním odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa je toho názoru, že od posledného rozhodovania o výživnom došlo na strane maloletého k zmene pomerov v zmysle zvýšenia jeho potrieb, ktorú je potrebné premietnuť do výšky výživného. Odvolací súd rovnako dospel k zhodnému názoru so súdom prvého stupňa, že na strane otca vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti k maloletému. Pokiaľ ide o otca, odvolací súd uviedol, že otec v konaní na rozdiel od matky svoje tvrdenia, ktorými preukazoval svoju zlú finančnú situáciu, nepodložil objektívnymi dôkazmi, preto súd prvého stupňa správne na tvrdenia otca v tomto smere neprihliadal. Rovnako na ne neprihliadal ani odvolací súd, nakoľko je podľa neho obsah odvolania otca zhodný s jeho prednesmi v priebehu konania na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa podrobne vysporiadal v písomnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ktoré odvolací súd poukázal, keďže sa s nimi stotožnil. Pokiaľ ide o zdravotný stav otca, podľa odvolacieho súdu otcom založená lekárska správa popisuje úraz ľavej ruky z 1. septembra 2013, s komplikáciami v priebehu liečby, otec však v konaní napriek tomu, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol 3. júla 2014 žiadne dôkazy týkajúce sa jeho zdravotného stavu nepredložil. Námietky otca smerujúce k výtke súdu prvého stupňa, že neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, preto podľa odvolacieho súdu neobstoja. K zdravotnému stavu otca odvolací súd dodal, že z otcom založených lekárskeho správ nevyplyva jeho znížená pracovná schopnosť. K tvrdeniu otca, že nemôže vykonávať akúkoľvek manuálnu prácu, uviedol, že prácu inštruktora autoškoly nie je možné považovať za fyzicky namáhavú prácu. Odvolací súd dospel k záveru, že výživné určené súdom prvého stupňa spĺňa kritériá rozhodné pre určovanie výživného na maloleté dieťa.

Otec maloletého podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatie jeho možnosti konať pred súdom videl v tom, že súd prvého stupňa vytýčil pojednávania v dňoch 8. apríla 2014, 29. apríla 2014 a 3. júla 2014, pričom otec listami zo dňa 24. februára 2014, 16. apríla 2014 a 13. júna 2014 vždy požiadal predmetný súd, aby bol v predmetnej veci vypočutý dožiadaným súdom v Michalovciach z ekonomických dôvodov v zmysle § 122 ods. 2 O.s.p. Súd podľa neho neakceptoval jeho opakované žiadosti, konal bez neho a 3. júla 2014 vo veci rozhodol rozsudkom. Otec v dovolaní argumentuje aj tým, že nemal možnosť navrhovať dôkazy vzhľadom na jemu neznáme prednesy protistrany, zhrnúť výsledky dokazovania a predniesť svoj záverečný prednes. Ďalej uviedol, že utrpel úraz ľavej ruky, malíček a prstenník na nej má nehybné a tým má zníženú úchopovú schopnosť dlane, čo podľa neho už nikoho nezaujíma a on to mohol v konaní dokladovať.

Matka maloletého vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie otca považuje za zmätočné, nakoľko z neho nie je zrejmé, či smeruje voči rozhodnutiu o výživnom, alebo voči rozhodnutiu o zákaze styku a dovolacie dôvody považuje za vymyslené, nakoľko nezodpovedajú reálnemu stavu a to ani skutkovému, ani právnomu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Ako je však výslovne uvedené v § 238 ods. 4 O.s.p., dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky jedného z rozhodnutí taxatívne vymenovaných vo vyššie citovanom ustanovení, kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania otca je preto v zmysle ustanovenia § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčená.

Aj vo veciach upravených Zákomom o rodine (v ktorých je prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčená), je však dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 O.s.p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada odvolací súd - ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom - z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Otec existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Otec v dovolaní výslovne namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho

súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva a na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (vid' nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Občiansky súdny poriadok, ktorý upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, zabezpečuje Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní tak, že (pokiaľ sám neustanovuje inak) súdu ukladá povinnosť nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie na pojednávanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije, alebo nie. Procesná aktivita účastníkov konania zásadne nie je nevyhnutná, aby súd mohol pokračovať v začatí konaní. Súd musí plniť svoje úlohy a (až na v zákone stanovené výnimky) pokračovať v občianskom súdnom konaní, aj keď sú účastníci pasívni.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takeého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Pre účely preskúmvanej veci dovolací súd podčiarkuje povinnosť účastníka konania prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a dbať na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Skutočnosť, že účastník

nesplní (neplní) túto povinnosť, nebráni súdu pokračovať v konaní, dokonca aj vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Ide o: a/ riadne predvolanie a b/ absenciu žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (o takú absenciu ide vtedy, keď účastník konania buď vôbec nepožiada o odročenie pojednávania, alebo keď o odročenie pojednávania síce požiada, avšak netvrdí alebo nepreukáže existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania). Pokiaľ súd za splnenia predpokladov uvedených v zákone uskutoční pojednávanie a na ňom rozhodne vo veci samej, nemožno postup súdu označiť za odňatie možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.) môže súd posudzovať len na základe tých okolností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania jej opodstatnenosti. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná takáto žiadosť, skúma súd z hľadiska preukázania v žiadosti tvrdenej skutočnosti (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 294/2006, 3 Cdo 181/2008, 5 Cdo 53/2007, 5 Cdo 34/2010, 3 Cdo 187/2011).

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. spravidla vtedy, ak účastníkovi bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že účastník nemohol vedieť, že nastane) a ospravedlniteľná.

V danej veci otec nebol postupom súdu vylúčený z realizácie procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ako účastník konania bol v o veci vypočutý (č.l. 161) a vykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania (§ 125 O.s.p.) bol zabezpečený dožiadaným súdom na Okresnom súde v Michalovciach dňa 23. októbra 2013 (§ 122 ods. 2 O.s.p.). Na pojednávanie konané pred súdom prvého stupňa 3. júla 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, bol náležite predvolaný (§ 115 ods. 1, 2 O.s.p.). Svoju neúčast' ospravedlnil (z ekonomických dôvodov) a žiadal o vypočutie dožiadaným súdom v Michalovciach, vzhľadom na to, že si nemôže dovoliť osobnú účasť na pojednávaní.

Princíp verejnosti konania, ktorý patrí k ústavným procesným zárukám práva na súdnu ochranu, s ktorým úzko súvisí princíp ústnosti a bezprostrednosti a právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, nie je absolútny, to znamená že umožňuje aby zákon stanovil z neho (nie však z povinnosti verejne vyhlásiť rozsudok) výnimky.

Otec maloletého bol na pojednávania riadne predvolaný bez ospravedlnenia svojej neúčasti podložením dôležitých relevantných dôvodov, zároveň sa k veci vyjadril pred dožiadaným súdom (č. 161). V preskúmvanej veci, v ktorej odvolanie otca maloletého smeruje proti rozsudku súdu prvého stupňa o výživnom, ale odvolací súd pred svojím rozhodnutím nepovažoval za potrebné vykonať, a ani nevykonala dokazovanie. Ak za tohto stavu na prejednanie veci pojednávanie nenariadil, neodňal otcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ otec v dovolaní argumentuje, že utrpel úraz ľavej ruky a malíček a prstenník na nej má nehybné a má tým zníženú úchopovú schopnosť dlane, čo však nikoho nezaujíma a mohol to v konaní dokladovať, dovolací súd uvádza, že lekársku správu - nález poranenia ruky predložil otec až v odvolaní, poštou 31. júla 2014. Predložené lekárske správy však nemožno považovať ani za relevantný dôvod na ospravedlnenie neúčasti otca na pojednávaní, práve naopak z jednej z predložených lekárske správy, vystavenej dva dni pred pojednávaním (1. júla 2014), vyplýva, že otec bol subjektívne bez ťažkostí a išlo o kontrolu, na ktorej nedošlo k zisteniu ťažkostí. S týmto predloženým dôkazom sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí vysporiadal, takže neobstoí ani námietka otca, že by tento dôkaz odvolací súd ignoroval.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol v danom prípade v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a že otcovi ním nebola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ otec naznačuje, že prejednaním veci 3. júla 2014 bez jeho prítomnosti nemal možnosť realizovať

svoje procesné oprávnenia, dovolací súd pripomína, že v rozhodnutí R 39/1993 bol prijatý názor, v zmysle ktorého i keby táto námietka bola opodstatnená, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (len) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Otec v preskúmvanej veci uplatnil svoj vplyv na výsledok konania - proti prvostupňovému rozsudku podal odvolanie a v ňom uviedol a vysvetlil svoje výhrady voči postupu a rozhodovaniu súdu. Odvolací súd jeho odvolanie neodmietol, ale vecne preskúmal.

Podľa § 214 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je daný ani jeden z uvedených dôvodov, pričom oprávnenie na ich posúdenie má výlučne odvolací súd; ten zvažuje, či treba dokazovanie doplniť alebo zopakovať (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a posudzuje existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

V prejednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať, keď konštatoval, že rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej je potrebné podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Rovnako v konaní pred súdom prvého stupňa súd nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p., a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nebol splnený ani jeden z dôvodov pre nariadenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., takže odvolací súd nebol povinný v predmetnej veci nariadiť pojednávanie; mohol postupovať podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a pokiaľ pojednávanie nenariadil, neodňal svojim postupom otcovi maloletého možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v konaní pred odvolacím a ani prvostupňovým súdom nezistil.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie otca podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutou časťou rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jej vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.